

Можеби оня мжжъ подъ окичената съ златно-тенекиени монети, дрънкалки, пискюлчета и верижки пиринчена шурупчийница е направилъ шурупа си съ взети на вѣра материали, въ нѣкоя стара попукана бѣчва. Но днесъ на събора той е единъ отъ голѣмитѣ, неговиятъ апаратъ е екзотика, неговиятъ шурупъ ориентъ. Надъ него се носятъ писъци, голѣмото колело наново се върти, а то е символътъ на виенския пратеръ, най-новото постижение на панаирската наука, то предава на тоя съборъ европейски характеръ. Но шурупчията не вижда колелото, вниманието му е въ двамата бозаджии задъ него, тия съ арнаутскитѣ кепета и дървенитѣ, обковани съ лѣскави обржчи саки съ тенекиени чучури. Това е конкуренцията. Нали нѣма човѣкъ, който съ чиста съвѣстъ да пие шурупъ, макаръ и ангорски, когато наблизу има боза, прѣсна ржчна боза. И семкаджиитѣ му пригласятъ въ тжгата, отвикнаха хората да ядатъ семки, откакъ стражаритѣ почнаха да ги гледатъ въ устата. Криза има вредъ, но кризата на семкаджиитѣ е друга, тя не е отъ международенъ характеръ, а е вътрешно-административна, както и кризата на фастъцитѣ. Лесно е на градоначалника да каже: „Яжте семки на полето, въ гимииитѣ или въ кжщи, събирайте люспитѣ въ джебоветѣ“. Но селянинъ и рибаръ семки не ядатъ, и оня, който си стои въ кжщи, не ги яде. Сладостъта на семкитѣ е да ги ядешъ и да плюешъ люспитѣ по плочника на главната улица, докато цѣлиятъ се прошари, иначе не сж вкусни семкитѣ, които не се срѣщатъ нито на северъ, нито на западъ отъ Дунава, а само на югъ отъ него.

По-тънкиятъ наблюдателъ може да установи една важна истина — че евреи и арнаути не пра-